

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 28).

“Ολα ταῦτα ἐλέχθησαν μετὰ τῆς συνήθους τῷ Ἐδουάρδῳ ζωηρότητος, ἐνῷ ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ κατήρχετο τὴν κλίμακα διὰ ν’ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς.

Ἡθέλησε δὲ νὰ καταβιβάσῃ ἡ ἰδία τὸν Ἐδουάρδον ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀλλ’ ἐκεῖνος ἐπῆδεν ἐλαφρῶς κατὰ γῆς καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ στοργῆς. Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασαν ὁ Ῥολάνδος καὶ ὁ σὶρ Ἰωάννης, συγχρόνως δ’ ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἡ Ἀμαλία. Ὁ Ἐδουάρδος ἀφῆκε τὴν μητέρα του ἀνησυχοῦσαν πλησίον τοῦ Ῥολάνδου, ὅστις ἦτον ὅλως αἰμοσταγῆς καὶ φοβερός τὴν θεάν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του ἐπαναλαμβάνων τὴν αὐτὴν διήγησιν τὴν ὁποίαν ἐδιηγῆθη καὶ εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλ’ ἡ Ἀμαλία ἠκροάσθη μετ’ ἀπροσεξίας τὰς ζωηρὰς περιγραφάς του, ὅθεν ὁ Ἐδουάρδος, προσβληθείσης τῆς φιλαυτίας του, ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ διηγηθῇ τὸ συμβάν τοῦτο εἰς τὸν Μιχαήλ, περὶ τῆς προσοχῆς τοῦ ὁποίου ἦτο βεβαίωτατος.

Ὁ Μιχαήλ ἐνδιεφέρετο μεγάλως περὶ τοῦ συμβάντος τούτου ἐκτὸς μόνον ὅτε ὁ Ἐδουάρδος, ἀφοῦ εἶπεν εἰς αὐτὸν τὸ μέρος ἐνθα ἔκειτο ὁ κάπρος, διεβίβασεν ἐπίσης καὶ τὴν διαταγὴν τοῦ Ῥολάνδου ἵνα ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ ἀνθρώπους διὰ νὰ σηκώσωσι τὸ ζῶον· ὁ Μιχαήλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν τί; ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος, δὲν θέλεις νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὸν ἀδελφόν μου;

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ, κύριε Ἐδουάρδε· εὐθὺς τώρα θὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Ἰάκωβος εἰς Μοντανιάκ.

— Φοβεῖσαι μήπως δὲν εὔρῃ κανένα;

— Καλὲ δὰ, ὅχι ἓνα ἀλλὰ καὶ δέκα θὰ εὔρῃ· ἀλλ’ ἐξ αἰτίας τῆς ὥρας καὶ τοῦ μέρους. Λέγεις ὅτι εἶναι πλησίον τῆς σκιάδος τῆς Μονῆς.

— Μόλις εἴκοσι βήματα μακρὰν ἀπ’ ἐκεῖ.

— Ἐπροτίμων νὰ ἦτο μίαν λεύγαν μακρὰν ἀπ’ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Μιχαήλ ξέων τὴν κεφαλὴν· ἀλλ’ ἀδιάφορον τώρα τοὺς στέλλομεν νὰ ζητήσουν χωρὶς νὰ τοὺς εἴπωμεν καὶ διατί πῶς. Ἄς ἔλθωσιν ἐδῶ καὶ ὁ ἀδελφός σου ἡξεύρει νὰ τοὺς καταπέισῃ.

— Καλὰ, καλὰ, ἄς ἔλθουν καὶ τοὺς πείθω τότε καὶ ἐγώ.

— ὦ! ἐξεφώνησεν ὁ Μιχαήλ, ἂν δὲν ἐκτυποῦσα τὸ πόδι μου θὰ ἐπήγαينا ὁ ἴδιος, ἀλλὰ σήμερον μὲ τὰ τρεξήματα τὸ ἐδιώρθωσα. Ἰάκωβε! Ἰάκωβε! Ὁ Ἰάκωβος ἔφθασεν, ὁ δὲ Ἐδουάρδος παρεστάθη ὅχι μόνον ἑωσοῦ ἐδόθη ἡ διαταγὴ εἰς τὸν νέον ν’ ἀναχωρήσῃ εἰς Μοντανιάκ, ἀλλὰ καὶ ἑως ὅτου ἀνεχώρησε. Ἐπειτα ἀνέβη διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι ὁ σὶρ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥολάνδος, δηλαδὴ νὰ καλλωπισθῇ.

Εἰς τὴν τράπεζαν, ἐννοεῖται, δὲν ἔγεινε λόγος περὶ ἄλλου τινος πράγματος ἐκτὸς τῶν κατορθωμάτων τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἐδουάρδος πρὸ πάντων ἠδύνετο εἰς ἄκρον νὰ ὁμιλῇ περὶ τούτων καὶ ὁ σὶρ Ἰωάννης νὰ θαυμάζῃ τὴν ἀνδρίαν, τὴν ἐπιδεξιότητα, καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ῥολάνδου· ὅθεν ἐπλούτιζε καὶ ἐποίκιλλε τὴν διήγησιν τοῦ παιδός.

Ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ, ἐφρικία ἀκούουσα τὰς λεπτομερείας τῆς διηγήσεως, καὶ ὅμως ἤθελε νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἀπειράκις εἰς αὐτὴν ἐκάστην λεπτομέρειαν. Ἐξ ὧν δὲ τούτων ἐνόησεν ἐπὶ τέλους σαφῶς ὅτι ὁ Ῥολάνδος ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ Ἐδουάρδου. — Τὸν εὐχαρίστησες τοῦλάχιστον; ἠρώτησε τὸ παιδίον ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ.

— Ποῖον νὰ εὐχαριστήσω;

— Τὸν μεγάλον σου ἀδελφόν.

— Καὶ διατί νὰ τὸν εὐχαριστήσω; εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος· δὲν ἤθελα κάμει καὶ ἐγὼ τὸ αὐτό;

— Τί τὰ θέλετε, κυρία μου, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, εἴθε μία δορκὰς ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύσῃ ἐγέννησε λέοντας.

Ἡ Ἀμαλία κατέβαλε καὶ αὐτὴ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν διήγησιν ταύτην καὶ πρὸ πάντων ὅτε οἱ κυνηγοὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Μονήν. Ἀπ’ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἠκροάσθη μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας προδιδομένης ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ τότε μόνον ἤρχισε ν’ ἀναπνέῃ ὅτε οἱ τρεῖς κυνηγοὶ φονεύσαντες τὸν κάπρον καὶ μὴ ἔχοντες μηδεμίαν ἀφορμὴν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν των ἀνὰ μέσον τοῦ δάσους, ἵππευσαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἤλθον καὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεψε μετὰ δύο χωρικῶν ἐκ Μοντανιάκ, καὶ ὅτι οὗτοι ἐζήτησαν πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τοῦ μέρους ὅπου οἱ κυνηγοὶ ἀφῆκαν τὸ ζῶον.

Ὁ Ῥολάνδος ἠγέρθη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ δώσῃ τὰς ζητούμενας πληροφορίας· ἀλλ’

ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ, ἥτις δὲν ἔβλεπεν ἀρκούντως τὸν υἱὸν τῆς, στρεφομένη πρὸς τὸν ἀγγελιαφόρον,

— Εἰπέ εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔλθωσιν ἐδῶ, εἶπεν αὕτη· εἶναι περιττὸν νὰ σηκώσητε τὸν Ῥολάνδον διὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν τράπεζαν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ αἱ δύο χωρικοὶ εἰσῆλθον περιστρέφοντες τοὺς πῖλους αὐτῶν μεταξὺ τῶν δακτύλων των.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος, πρόκειται νὰ υπάγητε νὰ φέρετε ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σελλῶνος ἓνα ἀγριοῦχοιρον τὸν ὁποῖον ἐφονεύσαμεν.

— Αὐτὸ γίνεται, ἀπεκρίθη εἰς τῶν χωρικῶν, καὶ διὰ τοῦ βλέμματός συνεβουλεύθη περὶ τούτου τὸν σύντροφόν του.

— Μάλιστα αὐτὸ γίνεται, εἶπεν, ὁ ἄλλος

— Ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥολάνδος ὅτι δὲν θὰ χάσητε τὸν κόπον σας.

— ὦ! δὲν φοβούμεθα τίποτε, εἶπεν ὁ εἰς τῶν χωρικῶν. Σὰς γνωρίζομεν, κύριε Δε Μοντρεβέλ

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος γνωρίζομεν ὅτι καὶ σεῖς καθὼς ὁ πατήρ σας ὁ στρατηγὸς πληρώνετε καλὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι σὰς ὑπηρετοῦν. ὦ! κύριε Λουδοβίκε, ἐὰν ὅλοι οἱ ἄρχοντες σὰς ὠμοιάζον δὲν θὰ ἐγένετο ἐπανάστασις.

— Δὲν θὰ ἐγένετο βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, ὅστις ἐπανελάμβανεν ὡς ἡ ἡχώ καὶ ἐπεβεβαίωνε τοὺς λόγους τοῦ συντρόφου του.

— Μένει μόνον νὰ μάθωμεν ποῦ εἶναι τὸ ζῶον, ἠρώτησεν ὁ πρῶτος χωρικός.

— Ναί, ἐπανελάβεν ὁ δεύτερος, νὰ μάθωμεν ποῦ εἶναι τὸ ζῶον.

— ὦ! εὐκολώτατον· ἡξεύρετε τὴν σκιάδα τοῦ δάσους;

— Ποίαν σκιάδα;

— Ναί, ποίαν σκιάδα;

— Τὴν σκιάδα, ἥτις εἶναι πλησίον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σελλῶνος.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἐκυττάχθησαν ἀλλήλο-διαδόχως.

— Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν σκιάδα, ἕως εἰκοσι βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου θὰ εὑρετε τὸν ἀγριοῦχοιρον.

Οἱ δύο χωρικοὶ πάλιν ἐκύτταξεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἄ, ἄ, εἶπεν ὁ εἰς

— ἄ, ἄ! ἐπανελάβεν ὁ ἕτερος, ὅστις ἦτο ἡ ἡχώ καθαυτὸ τοῦ πρώτου

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτὸ τὸ ἄ, ἄ; ἀντεῖπεν ὁ Ῥολάνδος

— Ὁ διάβολος πῶς τὰ φέρνει!

— Θὰ ἐξηγηθῇτε καθαρώτερα τί τρέχει;

— Νὰ, τρέχει ὅτι κάλλιον ἠθέλαμε νὰ ἦτον ὁ ἀγριοῦχοιρος μία ὥρα μακριά.

— Μία ὥρα μακριά; καὶ διατί;

— Ναί, κάλλιον μία ὥρα.

— Δὲν ἐννοῶ ἐγὼ τοιαῦτα αἰνίγματα, ὑπέλαβεν ὁ Ῥολάνδος βαθμηδὸν ἐξαπτόμενος· προτιμᾶτε νὰ υπάγητε μίαν ὥραν μακρὰν ἐνῶ τὸ μέρος ὅπου εἶναι ὁ ἀγριοῦχοιρος μόλις ἀπέχει ἐν τέταρτον τῆς ὥρας;

— Ναί, εἶπεν ὁ πρῶτος χωρικός, τὸ μέρος, βλέπετε αὐθεντικὸ, ὅπου εἶναι τὸ ζῶον...

Διέκοψε τὸν λόγον καὶ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι! ἐπανελάβεν ὁ δεύτερος χωρικός.

— Ποῖον αὐτό;

— Νὰ, πῶς εἶναι πολὺ σιμὰ εἰς τὸ μοναστήρι.

— Ὅχι· εἰς τὸ μοναστήρι, ἀλλ' εἰς τὴν σκιάδα.

— Τὸ ἴδιον εἶναι, διατὶ λέγουν, κύριε Λουδοβίκε, ὅτι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι ἓνας δρόμος κρυφὸς καὶ πηγαινέει ἀπὸ τὸ μοναστήρι ἐκεῖ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν εἰς τὸ μοναστήρι.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος, τὸ μοναστήριον καὶ ὁ ὑπόγειος δρόμος μετὸν ἀγριοῦχοιρον;

— Ἐχει νὰ κάμῃ πῶς ὅτι τὸ ζῶον εἶναι εἰς ἄσχημο μέρος, πῶς νὰ σὰς τὸ εἰπῶ.

— ὦ! σὲ πολὺ ἄσχημο μέρος! ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος χωρικός.

— Θὰ ἐξηγηθῇτε τέλος πάντων, ἀνότητοι ἀνθρωποι! ἀνέκραξεν ὁ Ῥολάνδος παροργιζόμενος, ἐνῶ ταῦτο χρόνως ἢ μὲν μήτηρ του ἤρχισεν ἀνησυχοῦσα, ἡ δὲ Ἀμαλία ἐπαισθητῶς ὠχρία.

— Νὰ μᾶς συγχωρήσετε, κύριε Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ χωρικός μᾶς λέγετε ἀνότητες διότι εἴμεθα ἀνθρωποι θεοφοβούμενοι;

— Μήπως ἐγὼ, διάβολε! δὲν εἶμαι ἀνθρωπος θεοφοβούμενος, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

— Μὰ ἐμεῖς δὲν θέλομεν νὰ ἀνακοτωθῶμε μετὸν διάβολο.

— Ὅχι, ὅχι, θεὸς νὰ φυλάξῃ! εἶπεν ὁ δεύτερος χωρικός.

— Νὰ τὰ βάλῃ ἀνθρωπος μετ' ἀνθρωπον πάγει καλά. ἀλλὰ μετὰ φαντάσματα, μετὰ στοιχειά! κάλιο μακρὰ ἀπὸ τέτοια πράγματα!

— Μακρυὰ ἀπὸ τέτοια ! ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος.
— Πρὸς θεοῦ! μητέρα καὶ σὺ ἀδελφή, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, ἐννοεῖτε γρὺ ἀφ' ὅσα λέγουν αὐτοὶ οἱ δύο μωρόπιστοι;

— Ἐγείναμεν καὶ ξεμωραμένοι, εἶπεν ὁ χωρικός· ἄς εἶναι ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἐμεῖς ὅμως ἤξεύρομεν ὅτι ὁ Πέτρος Μαρὲς ἐστραβολαΐμισσε, διατὶ ἠθέλησε νὰ ἰδῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου τί γίνεται μέσα.

— Καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τοῦ τὸν ἰσαῖξουν, προσέθηκεν ὁ δεύτερος χωρικός, ὥστε ἡ ἀνάγκη τὸ ἔφερε νὰ τὸν θάψουν μὲ τὸ κεφάλι ἀνάποδα καὶ ἔβλεπε τί ἔτρεχεν ἐπίσω του.

— Ἄ, αὐτὸ καταντᾷ νόστιμον, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης· μοὶ ἀρέσκουσι καθ' ὑπερβολὴν αἱ ἱστορίαι τῶν φαντασμάτων

— Δὲν ὁμοιάζετε λοιπὸν, μιλόρδε, ἀντεῖπεν ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, τὴν ἀδελφήν μου Ἀμαλίαν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνει;

— Κύτταξε, ἀδελφε Ῥολάνδε, πῶς ἔχασε τὴν ὄψιν της.

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, ἡ δεσποσύνη παρ' ὀλίγον λειποθυμεῖ.

— Ἐγώ; διόλου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία· ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνετε, μητέρα, ὅτι ἐδῶ εἶναι ἐπαισθητὸς ὁ καύσων;

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἀπέματτε διὰ τοῦ μανδύλου τὸ κάθιδρον μέτωπόν της

— Δὲν αἰσθάνομαι καύσωνα, εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Μοντρεβέλ.

— Ἐγὼ ὅμως σὰς παρακαλῶ, ἐπέμεινε λέγουσα ἡ Ἀμαλία, νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε ν' ἀνοίξω ἐν παράθυρον.

— Ἀνοίξον, κόρη μου.

Ἡ Ἀμαλία λαβοῦσα τὴν ἀδειαν ἠγέρθη ἀμέσως, ἂν καὶ κλονιζομένη, ἠνέωξε τὸ πρὸς τὸν κῆπον βλέπον παράθυρον καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἄ! εἶπεν, ἐδῶ τοῦλάχιστον εἶναι ὀλίγη δρόσος.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἠγέρθη καὶ τῇ προσέφερε φιάλην περιέχουσαν ἄρωμα· ἀλλ' ἡ Ἀμαλία ἀπεποιήθη, λέγουσα·

— Ὅχι, ὄχι, μιλόρδε σὰς εὐχαριστῶ, εἶμαι πολὺ καλλίτερα τώρα.

— Ἀφήσατέ τα αὐτὰ, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος ἐνυπομονῶν· τώρα πρέπει νὰ φροντίσωμεν περὶ τοῦ ἀγριοχοίρου.

— Αὔριον, κύριε Λουδοβίκε, πρῶτ', πρῶτ' σὰς τὸν φέρνομεν.

— Αὔριον μάλιστα, εἶπεν ὁ δεύτερος χωρικός· ἅμα ὁ Θεὸς ἔξημερώσει

— Ὡστε διὰ ἀπόψε; . . .

— Ὡ, διὰ ἀπόψε . . .

— Ὁ χωρικός ἐκύτταξε τὸν σύντροφόν του καὶ κινήσαντες ἀμφοτέρω τὰς κεφαλὰς,

— Διὰ ἀπόψε δὲν εἶναι τρόπος, εἶπον.

— Δειλοί!

— Δὲν θὰ εἰπῇ, κύριε Λουδοβίκε πῶς εἴμεθα δειλοὶ διατὶ φοβούμεθα, εἶπεν ὁ πρῶτος χωρικός.

— Ἀμ' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι δειλία, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

— Ἄ! Ἄ! εἶπεν ὁ Ῥολάνδος, νόστιμον καὶ τοῦτο! ὅταν τις φοβῆται δὲν θὰ εἰπῇ πῶς εἶναι δειλός.

— Κατὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῦ φοβεῖται κανεῖς, κύριε Λουδοβίκε· ὅταν ἔχω εἰς τὸ χέρι ἓνα δρεπάνι κοπτερὸ ἢ ἓνα χονδρὸ ξύλον τὸν λύκον δὲν τὸν φοβοῦμαι, καὶ ὅταν πάλιν ἔχω ἓνα καλὸ τουφέκι ἄς ἔλθῃ ὅποιος θέλῃ.

— Τὰ φαντάσματα ὅμως τὰ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, ἔ;

— Μικρὲ μου κύριε Ἐδουάρδε, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, ἄφησε τὸν ἀδελφόν σου νὰ ὁμιλῇ ἢ εὐγενεῖα σου εἶσαι ἀκόμη μικρὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ περιγελαῖς αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Καλὰ σοῦ λέγει, μικρὲ μου αὐθέντη, περιμένε νὰ βγάλῃς πρῶτα μουστάκι.

— Μουστάκι δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος ὑπερφηφάνως ἀνορθούμενος, ἂν εἶχα ὅμως δύναμιν νὰ σηκώσω τὸν ἀγριοχοῖρον, θὰ ἐπῆγαινα μόνος μου νὰ τὸν φέρω τὰ μεσάνυχτα.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, μικρὲ μου ἀφέντη; ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου καὶ ἓνα λουδοβίκιον ἂν μᾶς δώσητε δὲν πηγαίνομεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἀλλ' ἂν σὰς δώσω δύο λουδοβίκια; εἶπεν ὁ Ῥολάνδος θέλων γὰρ τοὺς δοκιμάσῃ.

— Μῆτε δύο, μῆτε τέσσαρα, μῆτε δέκα, κύριε Δὲ Μοντρεβέλ· τί θὰ τὰ κάμω τὰ δέκα λουδοβίκια ὅταν στραβώσῃ ὁ λαιμός μου; Τρέφονται μὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ ἡ γυναῖκά μου διὰ ὅλην τους τὴν ζωὴν;

— Ἐπειτα δὲν λέγεις καὶ τὸ ἄλλο; προσέθηκεν ὁ δεύτερος χωρικός, δὲν εἶναι δέκα λουδοβίκια, εἶναι πέντε, ἀφοῦ θὰ τὰ μοιρασθούμεν.

— Ἐρχονται λοιπὸν φαντάσματα εἰς τὴν σκιάδα; ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος.

— Εἰς τὴν σκιάδα, δὲν ἤξεύρω, εἰς τὸ Μοναστήρι ὅμως δίχως ἄλλο.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἔρχονται εἰς τὸ Μοναστήριον ;

— Εἶμαι πολὺ βέβαιος.

— Τὰ εἶδες ;

— Δὲν τὰ εἶδα ἐγὼ, μὰ τὰ εἶδαν ἄλλοι.

— Μήπως ὁ σύντροφός σου ; ἠρώτησεν ὁ νέος ἀξιωματικὸς στρεφόμενος πρὸς τὸν ἄλλον χωρικόν.

— Φαντάσματα δὲν εἶδα, εἶδα ὅμως φωτιαῖς καὶ ἓνας ἄλλος Φίλιππας ἤκουσε κρότον ἀπὸ ἁλυσίδες.

— Πολὺ καλὰ, παιδιὰ μου, πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος χλευαστικῶς ὅ,τι καὶ ἂν σὰς δώσουν λοιπὸν δὲν πηγαίνετε ἀπόψε ;

— Ὅχι, δὲν πηγαίνομεν μὲ κανένα τρόπον.

— Αὐριον δὲ τὴν ἡμέραν θὰ ὑπάγετε ;

— Πρὶν ἐξυπνήσετε, κύριε Λουδοβίκε ὁ ἀγριόχοιρος θὰ ἦναι ἐδῶ.

— Θὰ εἶναι ἐδῶ πρὶν ἐξυπνήσετε, ἀπεκρίθη ἡ ἡχώ.

— Ἐλθετε λοιπὸν μεθαύριον νὰ σὰς ἰδῶ, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος.

— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας, κύριε Λουδοβίκε, καὶ τί μᾶς θέλετε ;

— Θὰ σὰς δώσω ἐγὼ πληροφορίας καὶ θετικωτάτας μάλιστα

— Διὰ τί πρᾶγμα ;

— Περὶ τῶν φαντασμάτων.

Ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἀμαλίας ἐξέφυγε πνιγνὰ κραυγὴ τὴν ὁποίαν μόνῃ ἡ μήτηρ τῆς ἤκουσεν ὁ δὲ Λουδοβίκος ἀπεχαιρέτησε διὰ τῆς χειρὸς τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες συνωθοῦντο εἰς τὴν θύραν, θέλοντες ἀμφοτέροι νὰ ἐξέλθωσι ταυτοχρόνως.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς ἐσπέρας λόγος πλεόν δὲν ἔγεινεν οὐδὲ περὶ τῆς Μονῆς, οὐδὲ περὶ τῆς σκιάδος καὶ τῶν ἀναφανισμένων ἐκεῖ ὑπερφυσικῶν ὄντων, βρυκολάκων καὶ φαντασμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου τῆς Μαυροκρήνης ἐκοιμῶντο ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἢ τοῦλάχιστον εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἡ Ἀμαλία δις ἢ τρίς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπλησίασε τὸν Ῥολάνδον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἄλλ' ἅμα ἤνοιγε τὸ στόμα, ὁ λόγος ἐξέπνεεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ὅταν δ' ἔφθασεν ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθῶσιν ἕκαστος

εἰς τὰ ἴδια, αὐτὴ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ῥολάνδου καὶ τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου του, ὅπερ ἐκεῖτο ὑπεράνω τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

Ὁ δὲ Ῥολάνδος τὴν ἠσπάσθη ἐπευχόμενος αὐτῇ καλὴν νύκτα καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν λέγων ὅτι ἦτο ἀπηυδηκὴς ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Ἀλλ' ὅμως ἅμα ἔμεινε μόνος ἀντὶ ν' ἀπεκδυθῇ καὶ νὰ κατακλινθῇ ἐπορεύθη τοῦναντίον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε τεταγμένα τὰ ὅπλα του ἐν εἵδει τροπαίου καὶ λαβῶν ἐκεῖθεν πολυτελεῆς ζευγος πιστολίων δωρηθέντα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Συνελεύσεως εἰς τὸν πατέρα του εἰς ἐνδειξὴν τιμῆς, ἐξήτασε προσεκτικῶς τὰ ἐλατήρια τῆς μηχανῆς τῶν καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς σωλήνας αὐτῶν διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν δὲν ἦσαν πρὸ πολλοῦ γεμισμένα.

Βεβαιωθείς δὲ ὅτι ἦσαν ἐν καλῇ καταστάσει, ἀπέθηκεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡνέωξεν ὕστερον ἀφοψητὶ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐξῆλθε σιγὰ, σιγὰ, κυττάζων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μή τις τὸν κατεσκόπευε, καὶ πορευθεὶς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ σίρ' Ἰωάννου.

— Ὅρίσατε, εἶπεν ὁ Ἀγγλος.

Ὁ σίρ' Ἰωάννης δὲν εἶχεν εἰσέτι οὐδ' αὐτὸς ἐκδυθῇ.

— Ἐνόησα, εἶπεν, ἐξ ἑνὸς νεύματός σου, ὅτι ἐπεθύμεις νὰ μοι ὁμιλήσῃς ἰδιαιτέρως καί, ὡς βλέπεις, σὲ περιέμενον.

— Ἐγὼ τῶνόντι κάτι νὰ σὰς εἶπω, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος ἐξαπλούμενος εὐθύμως ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Ἀρχίζω, φίλτατέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἀγγλος, νὰ σὲ γνωρίζω καὶ τόσῳ καλῶς μάλιστα, ὥστε ὅταν σὲ βλέπω εὐθυμον, καθὼς τώρα, παθαίνω ὅ,τι ἔπαθον πρὸ ὀλίγου καὶ οἱ χωρικοὶ σου, φοβοῦμαι.

— Ἦκούσατε ὅσα εἶπον ;

— Ἦκουσα δηλαδὴ αὐτοὺς διηγουμένους μίαν περιεργωτάτην ἱστορίαν περὶ φαντασμάτων. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἓνα πύργον ὅπου ἀναφαίνονται φαντάσματα.

— Τὰ ἰδατε σεῖς, μιλόρδε ;

— Ὅταν ἤμην παῖδὸν τὰ εἶδον δυστυχῶς ὅμως ἀφότου ἡνδρώθην ἔγειναν ἄφαντα.

— Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδιότης τῶν φαντασμάτων. Ὅτε μὲν ἔρχονται, ὅτε δὲ φεύγουσιν, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος ὑπομειδιῶν, καὶ εἶμαι τῶνόντι τυχερὸς διότι ἔφθασα ἴσια ἴσια εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὑπάρχουσι φαντάσματα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σειλῶνος !

— Εἶναι τῶνόντι εὐτύχημα, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Ἰωάννης, ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχουσι πραγματικῶς εἰς τὴν Μονὴν φαντάσματα;

— Τώρα μὲν ὄχι, μεθαύριον ὅμως θὰ τὸ ἡξεύρω θετικῶς.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθῃς;

— Σκοπεύω νὰ διανυκτερεύσω αὐριον ἐκεῖ.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ἀγγλός, θέλεις λοιπὸν νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου;

— Εὐχαρίστως, μιλόρδε, ἂν τὸ πρᾶγμα ᾗτο δυνατόν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν;

— Δυστυχῶς ὄχι, ἀγαπητέ μου ξένε.

— Καὶ διατί δὲν εἶναι δυνατόν;

— Γνωρίζετε τὰ ἦθη τῶν φαντασμάτων, μιλόρδε; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ Ρολάνδος.

— Ὅχι.

— Μάθετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμὲ, ὅστις τὰ γνωρίζω, ὅτι τὰ φαντάσματα εἰς ὠρισμένας μόνον περιστάσεις φαίνονται.

— Ἐξηγήθητι σαφέστερον, διότι δὲν ἐννοῶ.

— Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔθνη τὰ μεστὰ προλήψεων, θὰ σᾶς φανῇ παράξενον ὅταν σᾶς εἶπω ὅτι φαντάσματα δὲν ὑπάρχουσιν, ἢ καὶ ἂν ὑπάρχουσιν, ἀναφαίνονται μετὰ δέκα, μετὰ εἴκοσιν ἔτη καὶ πολλάκις μετὰ ἓνα αἰῶνα!

— Εἰς τί δὲ ἀποδίδεις τὴν σπάνιν ταύτην τῶν φαντασμάτων;

— Εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν τῶν χωρῶν ἐκείνων καὶ εἰς τὴν ἑλλειψιν ὁμίχλης.

— Περίεργος αἰτιολογία!

— Μὴ τὴν νομίζετε τόσῳ παράδοξον διότι τὰ φαντάσματα ἀπαιτοῦσιν ἀτμοσφαῖραν ὁμίχλωδῃ. Ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶναι ὅτι εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὴν Δανιμαρκίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἰδίως βασιλεύει ἡ ὁμίχλη ὑπερπλεονάζουσι τὰ φαντάσματα. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ σκιά τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀμλέτου, ἡ σκιά τοῦ Βανκόου καὶ οἱ σκελετοὶ τῶν ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ Γ' σφαγιασθέντων θυμάτων. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐν μόνον φάσμα ὑπάρχει τὸ τοῦ Καίσαρος, καὶ τοῦτο ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὸν Βροῦτον; εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν Θράκην, εἰς τὴν ἄλλην ταύτην Δανιμαρκίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ τὴν Σκωτίαν τῆς Ἀνατολῆς, εἰς χώρας δηλαδὴ αἰτίνες κατ' ὅρθωσαν νὰ καταστήσωσι τόσῳ μελαγχολικὸν τὸν Ὀβίδιον ὥστε νὰ ὀνομάσῃ Ὀλιβεροὺς τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους ἐποίησεν ἐκεῖ. Διατί ὁ Βιργίλιος παριστᾷ τὴν σκιάν τοῦ Ἀγ-

χίσου ἐμφανιζομένην εἰς τὸν Αἰνείαν; διότι πατρὶς τοῦ Βιργιλίου ᾗτο ἡ Μαντούα, ἥτις εἶναι τόπος εἰς ἄκρον βαλτώδης, ἐν ἄλλαις λέξεσι, μία βατραχοφωλεὰ, ἐν ἐργαστήριον τῶν ρευματισμῶν, μία ἀτμοσφαῖρα ἐξ ἀναθυμιάσεων, καὶ κατὰ συνέπειαν καταγώγειον φαντασμάτων.

— Ἐξακολούθει, σὲ ἀκούω.

— Ἐπεσκέφθητε τὸν Ῥήνον, τὴν Γερμανίαν;

— Ναί.

— Καὶ αἱ χῶραι αὐταὶ γέμουσι σειρήνων νηάδων συλφιδῶν, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ φαντασμάτων (διότι ὅπου τὰ μεγάλα ἐκεῖ καὶ τὰ μικρά) ὅλων δὲ τούτων ἡ γένεσις προέρχεται, ὥς εἶπον, ἐκ τῆς ὁμίχλης. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ τὴν Ἰταλίαν ποῦ στοῦ διάβολο νὰ καταφύγῃ, ποῦ νὰ κρυφθῇ τὰ φαντάσματα; ἐκεῖ οὐδὲ ἵχνος ὁμίχλης ὑπάρχει, δια-
τοῦτο καὶ ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν οὐδὲ κἂν θὰ ἐφανταζόμην νὰ κάμω τὴν αὐριανὴν ἀπόπειραν.

— Δὲν μοι ἐξήγησας ἐν τούτοις εἰσέτι διατί δὲν θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω, ἐπέμεινε λέγων ὁ Ἀγγλός.

— Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν· μέχρι τοῦδε σᾶς ἐξήγησα πῶς ἐνεκεν ἀτμοσφαιρικῶν λόγων δὲν φαίνονται φαντάσματα εἰς τινὰς χώρας· τώρα δὲ θέλω σᾶς διδάξαι πόσα καὶ ὅποια προφυλακτικὰ μέτρα πρέπει νὰ λάβῃ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ φαντάσματα.

— Λέγε! λέγε! εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω ὁμιλοῦντας. Ἐξακολούθει, Ρολάνδε, ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐξαπλούμενος ἐπὶ θρονίου καὶ ἀναμένων ἐν ἄκρᾳ περιεργείᾳ τὰ αὐτοσχεδιάσματα τοῦ ὑπερφυοῦς ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὅποιον εἶδεν ὑπὸ τόσας καὶ τόσας ἀλλοίας φάσεις ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν ἂν ᾗς τὸν ἐγνώρισεν.

— Ὁ Ρολάνδος προσέκλινεν εὐχαριστῶν.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, μιλόρδε, πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλω κατορθώσῃ ὥστε νὰ μ' ἐννοήσητε εὐχόλως, διότι τόσας ἱστορίας ἤκουσα περὶ φαντασμάτων ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας, ὥστε γνωρίζω αὐτὰ τὰ δαιμόνια ὡς ἂν ἤμην ὀρχηγός των. Καὶ πρῶτον, διατί, σᾶς παρακαλῶ, παρουσιάζονται τὰ φαντάσματα;

— Ἐμὲ ἐρωτᾷς περὶ τούτου; εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Ναί, σᾶς ἐρωτῶ.

— Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω ἀπόκρισιν θετικὴν περὶ τούτου, διότι αἱ περὶ φαντάσμάτων γνώσεις μου, τὸ ὁμολογῶ, εἶναι λίαν περιωρισμέναι.

— Νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω λοιπὸν ἐγώ. Τὰ φαντάσματα, φίλτατε λόρδε, παρουσιάζονται διὰ τὰ ἐκφοβίσωσιν ἐκεῖνον ὅστις τὰ βλέπει.

— Ἀναντίρρητον τοῦτο.

— Καὶ ὅταν δὲν ἐκφοβίσωσιν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφανισθῶσιν, ἐκφοβίζονται αὐτὰ ὑπ' ἐκεῖνου, ὡς συνέβη εἰς τὸν Τουρέννον, ὅστις ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ φαντάσματα τὰ ὁποῖα εἶδε ποτὲ ἦσαν κιθῶλοποιοί. Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν ταύτην;

— Ὅχι.

— Θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ ἄλλοτε πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως. Ἴδου δὲ τώρα διατί τὰ φαντάσματα, ὅταν ἀποφασίσωσι νὰ παρουσιασθῶσιν, ὅπερ σπανιώτατον, ἐκλέγουσι πρὸς τοῦτο τὰς νύκτας τὰς θυελλώδεις, καθ' ἃς ἀστράπτει, βροντᾷ καὶ ὁ ἀνεμος μυκάται· ἄλλως δὲν ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

— Ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὅσα λέγεις εἶναι ὀρθότατα.

— Ἡξεύρετε δὲ ὅτι ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς καὶ ὁ γενναιότερος ἄνθρωπος αἰσθάνεται φρίκην εἰς ὅλον τὸ σῶμά του. Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς ἐμέ δεκάκις ἴσως, πρὶν πάθω ἀνευρισμόν, ὅταν ἐβλεπον τὰ ξίφη λαμποβολοῦντα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἀστράπαι, καὶ ἤκουον βροντῶντα περὶ ἐμέ τὸν κεραυνὸν τῶν τηλεβόλων. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀφότου με κατέλαβεν ὁ ἀνευρισμὸς τρέχω ὅπου ἀστράπτει, ὅπου ὁ κεραυνὸς βροντᾷ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τύχη με καταδιώκει, τὰ δὲ φαντάσματα ἀγνοοῦσιν ὅτι πάσχω ὑπὸ ἀνευρισμοῦ καὶ νομίζουσιν ὅτι εἶμαι ἐπιδεκτικὸς φόβου.

— Πράγμα ὅλως ἀδύνατον, ἀλήθεια; ἤρῳτησεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Εἶναι φυσικὴ συνέπεια, διότι ὅταν τις, εἴτε ὀρθῶς εἴτε σφαλερῶς κρίνων, ἐπιζητῇ τὸν θάνατον, δὲν ἐννοῶ πῶς ὁ τοιοῦτος εἶναι δυνατόν νὰ φοβῆται· ἀλλὰ, σὰς ἐπαναλέγω, τὰ φαντάσματα ἂν καὶ πολὺπεῖρα ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς τοῦτο. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἡξεύρουσι κάλλιστα ὅτι ὁ φόβος αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται ἀναλόγως τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Οὕτω φερ' εἰπεῖν, ποῦ πρὸ πάντων τὰ φαντάσματα ἀναφαίνονται· εἰς τόπους σκοτεινοὺς, εἰς νεκροταφεῖα, εἰς πανάρχαια

μοναστήρια, εἰς ἐρείπια καὶ εἰς ὑπόγεια, διότι ἡ ὄψις τῶν τοιούτων τόπων προδιαθέτει τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ φόβου. Ποῖα δὲ εἶναι τὰ προγνωρίσματα τῆς ἐμφανίσεώς των; κρότοι ἀλύσεων, οἰμωγαί, στεναγμοί, πράγματα δηλαδὴ ὅχι τόσω διασκεδαστικά, ἐνῶ τουναντίον οὐδέποτε ἔρχονται εἰς τόπους καταφωτιστοὺς ἢ ὅπου ἀκούεται ὀρχήσεως μουσικῆ ἁρμονία. Ὅχι, διότι ὁ φόβος εἶναι βάραθρον κλημακωτὸν, βάραθρον τοῦ ὁποῖου τὰς βαθμίδας κατερχόμεθα ἀνὰ μίαν, μέχρ' οὐ μᾶς ἐπέλθῃ σκοτοδινία, μέχρ' οὐ ὀλισθήσωσιν οἱ πόδες μας καὶ καταπέσωμεν τυφλῶς εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Ἄν ἀναγνώσῃτε περιγραφὰς ἐμφανίσεως φαντάσμάτων θέλετε ἰδεῖ ὅτι σκοτιζέται πρῶτον ὁ οὐρανός, ἐνσκήπτουσιν ὕστερον κεραυνοί, ὁ ἀνεμος μυκάται, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τρίζουν, τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ἂν ὑπάρχῃ τοιαύτη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ ἐκφοβίσωσιν, σπινθηρίζει, ἐξασθενεῖ, σβέννυται καὶ σκότος ἐπέρχεται βαθύ· τότε ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἀκούονται οἰμωγαί, στεναγμοί, πάταγος ἀλύσεων, τελευταῖον ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ παρουσιάζεται τὸ φάντασμα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ὅσας τοιαύτας περιγραφὰς ἀνέγγων, τὰς εὔρον σχεδὸν πανομοιότυπους. Δὲν συμφωνεῖτε, σὶρ Ἰωάννη· εἰς τοὺς λόγους μου;

— Συμφωνῶ πληρέστατα.

— Εἰπατέ μοι τώρα ἂν ποτὲ ἤκούσατε περὶ φαντάσματος, ὅτι ἐνεφανίσθη εἰς δύο ταυτοχρόνως ἄτομα.

— Οὐδ' ἤκουσα τῶντι, οὐδ' ἀνέγγων ποτὲ τοιοῦτόν τι.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, φίλτατε λόρδε, διότι ὅταν εὐρίσκωνται δύο ἄνθρωποι ὁμοῦ, φόβος δὲν ἐμφιλοχωρεῖ. Ὁ φόβος εἶναι τι μυστηριώδες, ἀλλόκοτον, ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μας, ὅθεν ἀπαιτεῖ μόνωσιν, σκότος καὶ ἐρημίαν. Τὸ φάντασμα ὅσω φοβερόν καὶ ἂν ὑποτεθῇ δὲν εἶναι βεβαίως κινδυνωδέστερον τοῦ τηλεβόλου· ὁ στρατιώτης λοιπὸν φοβεῖται τὴν σφαῖραν τοῦ τηλεβόλου ὅταν ᾔναι ἡμέρα καὶ εὐρίσκηται παρατεταγμένος μετὰ τῶν συστρατιωτῶν του; Ὅχι, ἀλλ' ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ τηλεβόλου καὶ ἡ φονεὺς ἢ φονεύεται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμφέρει εἰς τὰ φαντάσματα καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐμφανίζονται εἰς δύο ταυτοχρόνως ἄτομα καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω νὰ ὑπάγω μόνος εἰς τὴν Μονήν, милόρδε, διότι ἡ παρουσία σας θὰ φέρῃ πρᾶ-

σκομμα καὶ δὲν θὰ ἐμφανισθῇ οὐδὲ τὸ τολμώτερον φάντασμα. Ἐὰν δὲν ἴδω τίποτε ἢ ἐὰν ἴδω τι ἄξιον λόγου, ὑπάγετε μεθαύριον σεῖς, παραδέχεσθε τοὺς ὄρους μου;

—Τοὺς παραδέχομαι· διατί ὅμως νὰ μὴ ὑπάγω πρῶτος ἐγώ;

—Πρῶτον μὲν διότι εἰς ἐμὲ ἐπῆλθεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἰδέα καὶ ἐπομένως ἔχω τὸ προνόμιον τῶν πρωτείων· δεύτερον δὲ διότι εἶμαι ἐγγχώριος καὶ ἐγνώριζον προσωπικῶς τοὺς ἀγαθοὺς τούτους μοναχοὺς ὅτε ἔζων, ἐπομένως ἐλπίζω ὅτι, χάριν παλαιᾶς φιλίας, θὰ μοὶ ἐμφανισθῶσι καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των, καὶ τρίτον διότι, ἐμπειρος ὢν τῶν τόπων, δύναμαι, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, νὰ προχωρήσω ἢ νὰ υποχωρήσω εὐκολώτερον ἡμῶν. Δὲν σὰς φαίνονται δίκαιαι αἱ ἀξιώσεις μου;

—Δικαιόταται· ἐγὼ λοιπὸν θὰ ὑπάγω μεθαύριον.

—Μεθαύριον καὶ ἀντὶ μεθαύριον καὶ ἀπάσας τὰς ἡμέρας καὶ ἀπάσας τὰς νύκτας, ἐὰν θέλῃτε· ἐγὼ τὰ πρωτεῖα μόνον ἀπαιτῶ. Τώρα δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρολάνδος ἐγειρόμενος, ἄκρα σιγῇ! οὐδεὶς ἄλλος ἀνεξαίρετως ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὑμῶν δὲν πρέπει νὰ μάθῃ οὐδὲ λέξιν περὶ τῶν σχεδίων μας, διότι ἐὰν μυρισθῶσι τι τὰ φαντάσματα, θὰ προετοιμασθῶσι καὶ ἐπομένως εἶναι ἀνάξιον νὰ ἐμπαυχθῶμεν ὑπὸ τοιούτων ἀνθρωπαρίων.

—Ἔσο ἡσυχος. Θὰ λάβῃς βεβαίως μετὰ σοῦ ὄπλα;

—Ἐὰν ἐφρόνουν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλῶν φαντασμάτων, θὰ ἐπορευόμην ἄοπλος καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου μου ἔχων, ἐπειδὴ ὅμως ἐνθυμοῦμαι, ὥς σὰς προέλεγον, τοὺς κιθόηλοποιούς τοῦ Τουρέννου, θὰ προμηθευθῶ ἐν ζεῦγος πιστολίων.

—Θέλεις τὰ ἰδικά μου;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, διότι αὐτὰ, ἂν καὶ καλὰ, ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὰ μεταχειρισθῶ ποτέ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ρολάνδος μειδιάσας μετ' ἀπεριγράπτου πικρίας, προσέθηκε· «Τὰ θεωρῶ ὡς κακὸν οἰωνὸν δι' ἐμέ. Σὰς ἐπεύχομαι καλὴν νύκτα, μιλόρδε, πρέπει τὴν νύκτα ταύτην νὰ κοιμηθῶ διὰ νὰ μὴ νυστάξω αὔριον.»

Ταῦτα εἰπὼν καὶ θλίψας ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀγγλου, ἐξῆλθε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ. Φθάσας δ' ἐκεῖ καὶ εὐρὼν τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ἐξεπλάγη μεγάλως, διότι ἦτο βεβαίωτος ὅτι τὴν εἶχε κλείσει.

Μόλις ὁμοῦς εἰσῆλθεν εἶδε τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐνόησε τὸ αἷτιον τῆς μεταβολῆς.

—Σὺ τοιαύτην ὥραν ἐδῶ, Ἀμαλία; εἶπεν· ἔκθαμβος ἀλλὰ καὶ ἀνήσυχος.

—Ναί, ἐγὼ, εἶπεν ἡ νέα πλησιάζουσα καὶ ἀσπαζομένη τὸν ἀδελφόν της· ἦλθον νὰ σὲ καθικετεύσω νὰ μὴ ὑπάγῃς.

—Νὰ μὴ ὑπάγω ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Ρολάνδος.

—Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σελλῶνος.

—Ἄ! ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ὑπάγω;

—Δύσκολον τὸ θεωρεῖς τὸ νὰ μαντεύσῃ τις τί μελετᾷς νὰ πράξῃς, ὅταν σὲ γνωρίζῃ!

—Καὶ διατί· δὲν θέλεις νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μονήν;

—Διότι φοβοῦμαι μὴ ῥιψοκινδυνεύσῃς.

—Ἐλα δά! πιστεύεις λοιπὸν καὶ σὺ εἰς τὰ φαντάσματα; εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἀτενίζων βλοσυρῶς τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ Ἀμαλία ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, ὁ δὲ Ρολάνδος ἡσθάνθη τὴν χεῖρά της, τὴν ὅποιαν ἐκράτει, τρέμουσαν.

—Δὲν πιστεύω ποτὲ ὅτι ἡ Ἀμαλία, ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ Δὲ Μοντρεβέλ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ρολάνδου νὰ συμμερίζεται τὰς χυδαίας προλήψεις, καὶ οὐδόλως πείθομαι ὅτι πιστεῦει εἰς τοὺς μύθους περὶ ἀλύσεων, φλογῶν, βρυκολάκων καὶ φαντασμάτων.

—Ἐὰν ἐπίστευον δὲν θὰ ἐφοβοῦμην πολὺ, διότι τὰ φαντάσματα, ἐὰν τῶνόντι ὑπάρχωσιν, εἶναι ψυχὰι χωρὶς σάρκα καὶ δὲν ἔχουσιν ἐπομένως, ἐξερχόμεναι ἀπὸ τῶν τάφων, τὰς κακίας τὰς ἐμφύτους εἰς τὴν ὕλην· διατί λοιπὸν τότε ἐν ἀπλοῦν φάντασμα νὰ σὲ μισῇ Ρολάνδε, σὲ ὅστις οὐδέποτε οὐδένα ἐβλάψας;

—Ἡὼς; λησμονεῖς πόσους ἀνθρώπους ἐφόνευσα εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς μονομαχίας;

—Ἐκείνους δὲν τοὺς φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία σείουσα τὴν κεφαλὴν.

—Τότε λοιπὸν τί φοβεῖσαι;

—Ἡ νεάνις ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ Ρολάνδου τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς της καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν περιπαθῶς,

—Δὲν ἤξεύρω, Ρολάνδε, εἶπεν, ἀλλὰ τί θέλεις; φοβοῦμαι·

Ὁ νέος ἀνεγείρας ἐλαφρῶς ἀπὸ τοῦ στήθους του τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀμαλίας, τὴν ἡσπασθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου μετὰ τρυφερότητος.

—Δὲν πιστεύεις, ἠρώτησεν, ὅτι θὰ εὕρω φαντάσματα ἐκεῖ ὅπου θὰ ὑπάγω αὔριον;

—Ρολάνδε μου, νὰ μὴ ὑπάγῃς εἰς τὴν Μο-

νήν, σὲ παρακαλῶ, ἀντεῖπεν ἡ Ἀμαλία ἀποφεύγουσα τὴν ἐρώτησιν.

— Ἡ μήτηρ μου βεβαίως σ' ἐπεφόρτισε νὰ μὲ ἀποτρέψῃς, ὁμολόγησέ το, Ἀμαλία.

— Ὅχι, ἀδελφέ μου, ὄχι, ἡ μήτηρ μου οὐδὲ λέξιν περὶ τούτου μοι εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ ἐμάντευσα ὅτι ἐσχόπευες νὰ ὑπάγῃς.

— Ἐπειδὴ λέγεις ὅτι ἐμάντευσες ὅτι ἐσχόπευον νὰ ὑπάγῃ, εἶπεν ὁ Ρολάνδος σοβαρευόμενος, μάθε ὅτι τῶνόντι θὰ ὑπάγῃ.

— Καὶ δὲν μὲ λυπεῖσαι; δὲν δίδεις ἀκρόασιν οὐδ' εἰς τὰς παρακλήσεις, οὐδ' εἰς τὰ δάκρυά μου; εἶπεν ἡ Ἀμαλία γονυπετοῦσα ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισία πρὸ τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Γυναῖκες! γυναῖκες! ἐπιθύρυσεν ὁ Ρολάνδος, ὄντα ἀκατάληπτα, οἱ λόγοι σας εἶναι αἰνίγματα, ἀλλὰ λέγει τὸ στόμα σας, καὶ ἀλλὰ ἡ καρδιά σας· κλαίετε, παρακαλεῖτε, τρέμετε, διατί; μόνος ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει, οὐδέποτε δὲ ἡμεῖς οἱ ἄνδρες! Θὰ ὑπάγῃ, Ἀμαλία, ἐπειδὴ ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐπειδὴ, ὅταν ἀπαξ ἀποφασίσω, οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις δύναται νὰ μὲ ἀποτρέψῃ. Ἐλθε τώρα νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ σοὶ ἐκμυστηρεῦθῶ μάλιστα καὶ ἓνα σπουδαῖον μυστήριον διὰ νὰ σοῦ ἐξαληψῶ πάντα φόβον.

Ἡ Ἀμαλία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ρολάνδου βλέμμα ἐκστατικὸν συνάμα καὶ περιλυπον.

— Πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ νέος, ἡ πείρα μοι ἀπέδειξεν ὅτι δυστυχῶς δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω, ἔσο λοιπὸν ἥσυχος καὶ μὴ φοβοῦ.

Ὁ Ρολάνδος εἶπε τοὺς λόγους τούτους μεφωνῇ ἐκφράζουσαν τόσῃ μεγάλῃ λύπῃ, ὥστε ἡ Ἀμαλία, ἥτις κατῴρθωσεν ἕως τότε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, δὲν ἀντέσχε πλέον, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὀλοφυρομένη.

Ὁ δὲ νέος ἀξιωματικὸς, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της, ἔκλεισε καὶ αὐτὸς τὴν θύραν τοῦ ἰδικοῦ του δωματίου ψιθυρίζων·

« Ἀς ἴδωμεν τίς τῶν δύο ἐπὶ τέλους ὀ' ἀποκάμῃ, ἐγὼ, ἢ ἡ εἰμαρμένη! »

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, καθ' ἣν ἡ Ἀμαλία ἀπεχωρίσθη τοῦ ἀδελφοῦ

της, ὁ Ρολάνδος ἀφοῦ προηγουμένως ἐβεβαιώθη ὅτι ὅλοι ἐν τῷ πύργῳ ἐκοιμῶντο, ἠνέωξεν ἀφορητὴ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, κατέβη τὴν κλίμακα κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του, ἀπέσυρεν ἐλαφρῶς τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, κατέβη εἰς τὸ προαύλιον, ἔτεινε τὸ σῶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ὅλα ἤρέμουν καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὸ σκότος τῶν παραθύρων καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν, διευθύνθη πρὸς τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ἡ κιγκλὶς, τῆς ὁποίας οἱ στροφεῖς κατὰ τὸ φαινόμενον εἶχον ἀφ' ἡμέρας ἀλειφθῇ μὲ ἔλαιον, ἠνέωχθη ἀθορύβως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν πάλιν τρόπον ἐκλείσθη ἀφοῦ προηγουμένως ἐξῆλθεν ὁ Ρολάνδος, ὅστις τότε ἐπορεύθη θαρράλως καὶ μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τῆς γεφύρας τῆς Αἰῆνης εἰς Βουργον. Μόλις δὲ ἐπροχώρησεν ἕως ἑκατὸν βήματα ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ Σαινζούστου καὶ πάραυτα ἀνταπεκρίθη καὶ ὁ τοῦ Μοντανιάκ· ἦτο δεκάτῃ ὥρᾳ καὶ ἡμισείᾳ τῆς νυκτός. Ὁ Ρολάνδος ὡς εἶπομεν ἐβάδιζε βήματι ταχεῖ, ἐκτὸς τούτου καθὼ γινωρίζων παιδιόθεν ὅλας τὰς ἀτραπούς καὶ τὰς κακοτοπίας τοῦ δάσους τοῦ Σεϊλλῶνος, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κατὰτρίβῃ τὴν ὥραν εἰς ματαίας καὶ ἀνωφελεῖς λοξοδρομίας, ὅθεν διέσχισε κατ' εὐθεῖαν τὸ δάσος καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφθασεν ὑπὸ τὸν περίβολον τοῦ Μοναστηρίου.

Ἐκεῖ δὲ ἐστάθη ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἐκβαλὼν τὸν μανδύαν του καὶ τυλίξας αὐτὸν ἐν σχήματι κυλίνδρου τὸν ἐσφενδόνισεν ἄνωθεν τοῦ περιβόλου. Εἰς τὸν ζωστήρα τοῦ ἐκ βελούδου ἐπενδύτου τοῦ ὑπῆρχον δύο πιστόλια τὸ πρόσωπόν του ὑπέκρυπτε πλατύγυρος πῖλος, ἔφερε περισκελίδας λευκάς καὶ ὑποδήματα ὑψηλά καὶ περὶ τὰ ἄκρα ἀνεστραμμένα.

Ἀφοῦ ἀπῆλλάγῃ τοῦ μανδύου, ὅστις ἤθελε πιθανῶς παρεμποδίζει τὰς κινήσεις του, ἠτοιμάσθη νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν περίβολον· ὅθεν ἀναζητήσας καὶ εὐρῶν εἰς τὸν τοῖχον μικρὰν ἐσοχὴν ἐπέθεσε τὸν πόδα, ἤρπασε δι' ἐνὸς ἄλματος τὸν θριγκὸν τοῦ τοίχου καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Μοναστηρίου.

Ἀναλαβὼν δὲ τότε τὸν μανδύαν του καὶ ἐνδυθεὶς αὐτὸν ἐπορεύθη βήματι ταχεῖ πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς Μονῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτῃ.

(ἀκολουθεῖ)